KARİKATÜR

Yakında tatil edilecek ola Birleşmiş Milletler Kurum eylûlde Amerikada açılacak

Lâkırdı ile yürüyen peyn gemisi Amerikaya gidiyo

Unutulanlar

Evde dört yaşında bir afacan var. Her gün köşeyi bucağı alt üst eder. Geçen gün de dolapları karıştırıyordu. Eline bir kaç renkli kâğıt geçti. Üstünde bir takım yazılar vardı. Merak etti. Ninesine seslendi:

— Nine!.. Bunlar ne?

— Getir bakayım!.

Çocuk götürdü. Kadın baktı, baktı. Tanıyamadı.

— Babana sor!. dedi.

Çocuk babasına gitti. Adam baktı baktı, bilemedi.

— Annene sor!. dedi.

Çocuk annesine götürdü. Kadın baktı baktı hatırlayamadı.

— Ablana sor! dedi.

Götürdü:

— Abla bunlar ne? Hiç kimse bilmiyor.

— O kadar unuttular mı ayol?. Ne olacak kullanıdığımız yok ki!. Ekmek karneleri!.

ANASININ KIZI

Yeni evlendiler. Ayrı ev kurup çıktılar. Bir hafta sonra gelinle damat kayın valdeyi ziyarete gittiler. Damadın yüzü, gözü sargı içinde idi. Daha kapıdan girerlerken, kaynana damadın halini görünce yarı ciddî, yarı şaka:

— Canım evlâdım, dedi, ne vardı kızcağızı sinirlendirecek?.. Koca dediğin biraz uysal olur!..

BİZDEN?!

Ömer iki buçuk yaşında. Şekeri çok seviyor. Evde olsun, komşuda olsun şeker gördü mü dayanamayıp avuçluyor. Hele eve misafir geldiği zamanlarda Ömeri görmelisiniz. Hemen annesine koşar:

— Anneciğim!. diye seslenir. Misafir geldi. Şeker versenize!..

Sebep malûm!. Herkes şeker yiyecek, Ömere de sıra gelecek.

Geçen gün annesile beraber misafirliğe gitmişti. Ömerin sevdiğini bildikleri için şeker ikram ettiler. Aradan biraz geçti. Ömer tekrar şeker istedi. Verdiler. Biraz sonra bir daha, bir daha, bir daha istedi.

Annesi Ömeri bir kenara çekti:

— Yavrum, dedi, herkesten şeker istenmez; ayıptır. Canın şeker istediği zaman bizden iste!.

Yavru, büyük bir ciddiyetle bu öğüdü dinledi. Anasının sözü bitince:

— Peki anneciğim, dedi, haydi öyle ise bizden şeker ver!.

YENİ FOTOĞRAFHANE

Memur bayan takmış takıştırmış, sürmüş sürüştürmüş, iki dirhem bir çekirdek.. Karşısına kendi halinde bir kadıncağız geldi. Bir vesika alacaktı. Fotoğraf istemişlerdi. Getirdi, verdi.

Bayan memur resimlere baktı. Köşe başındaki alaminüt fotoğrafçının çektiği fotoğraflar.. Hava kapalı olduğu için her zamankinden de soluk çıkmış. Daha iyice kurumamış da!.

Daktilo bayan alaylı bir tavırla sordu:

— Bunu hangi fotoğrafhanede çektirdiniz?

Fakir kadıncağız sükûnetle cevap verdi:

— Foto Sokak'ta!.

Erkek — Ben ölürsem, halin ne olacak diye düşünüyorum!
Kadın — Hiç düşünme, bu müstakbel kocama ait bir şey!

Ankaraya Mektup

İstanbulda bir et meselesi var. Eh, zaten vardı; hem İstanbulun fethindenberi olduğunu tarihlerimiz yazıyor. Kaldı ki, Bizanslılar zamanında da mevcut bulunduğunu tahmin etmek bir keramet sayılamaz.

Burada ne yok?.. İstanbul bu; şimdi size mevsimsiz öyle balık, sebze ve meyveler bulurum ki şaşarsınız. Paradan haber veriniz.

Burada her şeyin alıcısı vardır ve akla gelmiyecek kadar yüksek fiyatlı yiyecek maddelerinden yine aklın almayacağı kadar ucuz fiyatlı her şeyi burada bulursunuz.

— Bu müthiş pahalı malı kim alır?

Meçhul, fakat satılır ve yenir. Yine:

— Bu yok pahasına satılan kokmuş yiyeceği kim yer?

Şahıs olarak bu da meçhul. Fakat şu var ki kurtlu baklanın kör alıcısı çok!!...

Nerden nereye?... Neden bahsediyorduk nereye geçtik? Eti konuşuyorduk; kilosunu yüz seksen kuruşa çok bulduğumuz et verilen söze güvenilip de serbest bırakılınca hemen iki yüz yirmiyi buldu.

Bizim "Tasvir,, gazetesi haftada iki gün balık yenmesini ve ete bir nevi boykot yapılmasını tavsiye etti. Fikir güzeldi; hemen balıkçıya koştuk; yağsız kılkuyruk uskumruları pek azametli olmuşlardı. Fiyat? Ne beğenirsiniz? Yüz altmış... Yağmurdan kaç, doluya tutul!..

Bu da olmadı, yumurta bunların yerini bir dereceye kadar tutar dedik:

— Babalık kaça yumurtalar?

— On üç kuruşa bayım!..

Can olsun da dayansın. Yine en ucuzu pastırma. Kasaplar halkın pastırmasını çıkarmakta devam ededursun; ben bunda karar kıldım. Kasaplarla, tarih boyunca başa çıkılamamış, biz de bu işi, Belediye gibi Allaha havale edelim bari!.

Dr. Prof. Etem Akif Battalgazi

AŞK ve CİNAYET:

Aşk biraz da işsizin işidir. Aç tavuk kendini arpa anbarında sanır; züğürdün hülya ufkunda en az bir villâ vardır ve bekârın en küçük tesellisi bir prensestir. Bu prenses, o insanın görgü hududuna göre en muhteşemidir. Her genç erkek, her kadını kendine âşık zanneder. Bu telâkkiler o insanı küstah eder ve her red onda bazan böyle cinayetlere kadar varan bir aksülâmel yapar. İşsiz insan bir tehlikedir, insanlık onu daima çalışmanın ve realitenin içinde görmelidir.

Ve illâ, aşkın tedavisini, doktor İzzettin Şadanın tavsiyesi veçhile müshilin himmetine tevdi etmek lâzımdır!..

ARADA TEKLİF Mİ VAR?

Gazetelerde daima bir diğer gazete veya mecmuanın ilânını görmek doğrusu bana tuhaf geliyor. Hani meşhur hikâyedir; vaktile iki arkadaş bir binlik rakı alıp Kâhtaneye satmağa gitmişler. Bir aralık birisi cebinden beş kuruş çıkarıp:

— Yahu! demiş. Canım pek istedi. Parasile değil mi? Bana bir kadeh ver!.

İçmiş. Bir müddet sonra ötekinin canı istemiş, aldığı çeyreği geri verip:

— Bir kadeh de ben içeceğim!.

Demiş ve içmiş... İş hararetlenmiş ve:

— Al çeyreği, ver bir kadeh daha!..

Sözleri her ikisinin ağzından sıra ile fırlayıp mahut çeyrek de bir ona, bir buna geçmiş ve bittabi, sonunda binlik tamam olmuş.

Bugün bir gazete buna, yarın bu ona ilân vererek ayni paralar yer değiştirip duruyor!. Arada teklif mi var?..

Zaparta

PAPATYA FALI

Hiç evlenmeden ihtiyarlamış bir adama sordular:

— Ömrünüzde kimseye âşık olmadınız mı?. Hiç bir kız hoşunuza gitmedi mi?.

İhtiyar gülerek cevap verdi:

— Çoook!..

— Peki, nasıl oldu da evlenmediniz?

— Fala bakarak!

— Ne falına?

— Papatya falına!

— Anlatın üstat!.

Anlattı:

— Bir kıza karşı zayıflık duyduğum zaman tek başıma kırlara çıkar ve papatya falına bakardım.

— Nasıl?.

— Herkes papatya yapraklarını; "Seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor,, diye koparmaz mı?. Ben de şöyle koparırdım: "Pek çok seviyorum. Çok seviyorum. Seviyorum. Hoşlanıyorum. Beğeniyorum. Fena değil. Şöyle, böyle. Çirkince. Çirkin. İğrenç!,, Ve bu sevdadan vaz geçerdim.

No. 529, CİLT: 21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 14 ŞUBAT 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

AÇLIK DÜNYAYI TEHDİT EDİYOR...

Açlık — Baylar, bir türlü paylaşamıyorsunuz, bari bırakın da ben yiyeyim!..

MODERN ÂŞIKLAR :
Kadın — Git, defol... Görürlerse ikimiz de mahvoluruz!...
Âşık — İmkânı yok... Tramvay parası vermezsen gidemem!

HAFTADAN HAFTAYA

Kasaplara Boykot...

Şaka maka derken İstanbulda kasaplara karşı boykot âdeta ciddileşti. Haftada iki gün et yemiyenlerin sayısının git gide arttığı temin olunuyor. Yine bu iki günde bir çok lokantalar müşterilerine et yemeği vermiyorlarmış. Esnafın en azametli bir sanatı olan, hele biraz işini yoluna koyup üç beş soyulmuş hayvanı (tabiî koyunlar, keçiler ve sığırlardan bahsediyorum) camekândaki çengellere taktıktan sonra elinde satırı, belinde kızıl lekeli peştemalı ile bir eski Roma imparatoruna benziyen kasapların telâşlanmağa tenezzül etmeleri bu boykotun belki beklediğimizden daha ciddî olduğunu gösteriyor.

Aferin İstanbullulara! Doğrusunu söylemek lâzım gelirse ben hemşerilerimden bu kadarını beklemezdim. Kasapların meydanı boş bulunca et fiyatlarına bir gün içinde elli altmış kuruş bindirivermeleri karşısında isyan eden bir kaç aklı başında insanın: "Hiç olmazsa haftada iki gün et yemeyiverelim de şunların bir parça aklı başına gelsin,,, diye yaptıkları teklife onların bu kadar can ve gönülden: "Hay hay!,, demeleri bence bir mucizedir. Açık konuşmak lâzım gelirse ben bunun aksini beklerdim. Ekmek, un, şeker ve giyecek eşyaları karşısında vaktile olduğu gibi bir panikten korkardım. Bir çok kimselerin kemikleri; dişlere takıp çektikçe lâstik gibi uzayan derileri; türlü türlü urlar, keseler ve sair pisliklerle karışmış köpüklü yağları vesairesi de dahil olduğu halde günde adam başına düşen otuz gram keçi midir, marya mıdır ne olduğu belli olmayan bir eti et yemek sayarak telâşa düşmeleri pek mümkündü. O zaman bir çok kimseler "et ortadan kalkıyor,, diye kasaplara üşüşürler; borç harç et istifçiliği yapmağa kalkarak çömleklere kavurma, kıyma doldurmağa başlarlar ve narksız eti bu defa beş yüze kadar götürürlerdi. Fakat dediğim gibi bu korkumun boşa çıktığını sevinçle itirafa mecburum.

* * *

Evet İstanbullular bu defa kasaplara karşı demir gibi durdular ve doğrusu aranırsa bundan pek fazla zararları da olmadı. Lokantada yemek yeyenler sanırım ki etsiz günlerde sofradan daha fazla aç kalkmayacaklar ve buna mukabil mideleri bozulanların sayısı da her halde daha azalacaktır.

Hikâye meşhurdur. Bir zemheri gününde çingene bir balık ağına girmiş, "Ben böyle titrersem açıkta kalanların Allah yardımcısı olsun,, demiş. Ötedenberi bizim orta halli sınıfımızın; "Biz pahalı ucuz et bulup yiyoruz. Onu da bulamayan fukaranın Allah yardımcısı olsun.,, dememiz bu çingenenin hikmetinden pek farklı değildi. En çoğumuz içine iki kaşık kıyma yahut bir kemik parçasına yapışmış bir parça deri ile yağdan mürekkep üç beş parça kavurmayı bir tencere zarzavatın içine atar ve adına et yemeği deriz. Ben öyle zannederim ki kasapların en korktuğu şey halkın bu iki kaşık kıyma, yahut beş altı kavurma olmadan da âlâ bir et yemeği pişebileceğini nihayet fark etmesidir.

* * *

Bir kaç gazetecinin teklif ettiği et boykotu umduğumuz neticeyi verirse ben de sütunumda daha bir kaç boykot şekli teklif etmek düşüncesindeyim. Bunlardan

— Daha çiçek açmadan dikenler sivrilmeğe başladı!

YENİ DİVAN ŞAİRLERİ...

— Bu şapka ile meşhur şair Nedime benzediğimi söylüyorlar.

— Evet, evde de mükemmel bir divanınız varmış!

birinin kahramanı yine lokantacılar olabilir. İstanbulda sayısı 800 ü geçtiği söylenen lokantalar etten sonra sadeyağ ve zeytinyağına karşı da bir boykot tecrübe ederlerse galiba ondan da iyi neticeler almağa başlarız. Meselâ üzerinde, şişman bir adamın merdiven çıkarken alnında beliren bir kaç ter damlasına benziyen bir kaç yağ damlasile süslenmiş bir yağlı çorba yağsız piştiği zaman her halde lezzetinden fazla bir şey kaybedecek değildir. Bir parça soğuduğu zaman yemek tabaklarının etrafında kalıp gibi donan kırmızı salçalı halis yağlar da öyle. Bunlar pilâv da dahil olduğu halde bütün tencerelerden kalktığı gün lokantaların manzarası ve kokusu kimbilir ne kadar şirin ve temiz olacaktır.

* * *

Süte tamamile değilse bile kısmen boykot pek mümkündür. Meselâ bir kilo yerine yüz gram süt satın alarak üzerini su ile tamamlamak sütçünün esasen yaptığı şeye bir miktar daha ilâve etmekten başka bir şey değildir ve bu maddenin mevcut hassalarını asla değiştirmez. Maksat adına süt denen beyaz renkli bir su içmek değil mi. Bunun içindeki süt miktarının biraz fazla, biraz eksik olmasından hiç bir şey çıkmaz. Hattâ bazı mahallebicilerin bir damla süt kullanmadan, bildiğimiz nişasta kolası ile nefis sütlâçlar, mahallebiler yapmak babadan kalma bir sanatlarıdır.

Yoğurt, hele sarmısak karıştırılan yemeklere dökülen yoğurt için de boykot pek kolaydır. Tatar böreği hikâyesini bilirsiniz. Bir gece sarhoş bir Tatar tutturuyor: "Tatar böreği de Tatar böreği.,, Kadıncağız bir kaşık yoğurda bir parça tuzlu sarmısak karıştırarak kocasının ağzına, bıyıklarına bulaştırıyor ve adam bir aralık gözünü açıp: "Hani börek?,, diye bağırdığı zaman kadın şikâyetli bir sesle: "Yedin ya ayol!,, diyor. Tatar ağzında ve bıyıklarında kalan yoğurt parçalarını dilile karıştırdıktan sonra: "Doğru, diyor, yediğimi şimdi ancak hatırlıyorum.,,

Sarmısak öylesine hassalı bir şeydir ki hangimiz onu tuzla ezerek her hangi bir yemeğimize karıştırmak suretile yoğurt yediğimize kolayca kendimizi inandırabilir ve yoğurtçuyu penceremizin altında boş yere bağırtarak onunla alay edebiliriz.

Benim boykot teklif edeceğim insanlardan biri de manavlardır. Manav kasap gibi kesip asmak, doğrayıp derisini yüzmek gibi kanlı işlerle alâkası görünmeyen bir insandır. O bilâkis masum portakalların, avanak armutların, sevimli kız çocukları gibi al yanaklı elmaların arasında zararsız bir insan gibi görünür. Fakat bu dükkânlara ayak attığınız zaman o küfelerin arasında bazan ne tilkilerin saklı olduğunu görür, dehşete gelirsiniz.

— Elma kaça arkadaş?

— Ne bilirim ben. O senin dar veya bol olan vaktine, sabır ve uğraşma gücüne, enayilik, çal çenelik ve küfürbazlık derecene tâbi bir şeydir. Hele şu sepetlerin arasında birbirimizi bir el ense edelim. Elmayı kaç kuruşa yiyeceğin o zaman anlaşılır.

Hasılı bu altı sene içinde serbest ticaret, kayıtlı ticaret, karneli alım satım, karnesiz alım satım vesaire gibi her kapıya başımızı vurduğumuz halde ucuzlatamadığımız hayat için bu boykot son ümittir. Hiç bir korunma mahkemesinin yola getiremediği bir kısım esnafı belki onunla yumuşatırız.

Karikatür

BİRİNCİ SINIFTA

Öğretmen sınıfın en küçük çocuğuna seslendi:

— Ömer!

— Efendim?

— Gel buraya!

Çocuk geldi. Öğretmen sordu:

— Kaça kadar saymasını biliyorsun?

— Ona kadar öğretmenim!

— Yirmiye kadar sayamaz mısın?.

— Sayarım ama ayakkabılarımı çıkardıktan sonra!

—Neden?.

— Ben yalnız parmak hesabı biliyorum da ondan!.

ONU DÜŞÜN

Tüccardır. Son günlerde getirdiği malları satılmadı. Biraz zarar etti. Yani kârı azaldı. Geçenlerde bir akşam karısına dert yandı:

— Gelirimiz gittikçe azalıyor, Hesap ettim; bu ay kazancım beş yüz lirayı geçmiyor. Ne yapacağız bilmem?.

Bayan cevap verdi:

— Bana beş yüz lira yeter.. Sen ne yapacaksan onu düşün!.

— Bazı paralar değişecekmiş...

— İnşallah yerlerini de değiştirirler de bizim cebimize de uğrarlar!.

— İnsan doğru yoldan ayrılmamalı, yoksa yolsuzluğa kurban gittiğinin resmidir!..

Ankaradan "Öcünü alamayan kiracı„ yazıyor:

Ankarada sabah akşam dolaşa dolaşa (6) ay gibi kısa bir zamanda bir ev bulabildik. Alt katta biz üst katta ise ev sahibimiz oturmaktadır. Ev bir ev ki Nuh zamanından miras. Şiddetli fırtınalarda ev dalgalar üzerinde kalmış bir tekne gibi çalkanır durur, rüzgârın istikametine göre kâh ileriye, kâh sağa sola gidip gelir. Biz artık bu hâle alıştığımız için fırtınalı gecelerde beşikteymiş gibi sallana sallana uyuyoruz.

Bu kadar sıkıntıya katlandığımız halde ev sahibine yaranamadık gitti. Bize evden çıkmamızı söyledi; fakat bu zamanda aylarca ev arayıp bulmak hiç de kolay iş değildi. Bizim çıkmadığımızı görünce işi zorluğa döktü. Her gün birçok bahaneler ile üzerimize hora tepip su aktarırken dahi ağzımızı açmadık.

Ev sahibinin bulduğu bu usul geçen gün Büyükadada olduğu gibi cin - peri kılığına girip cam çerçeve taşlayıp kiracı çıkarma usulüne nazaran her ne kadar 'demode" olmuş bir usul ise de bizi çıkartmaya kâfi gelirdi. Fakat biz de kuru gürültüye papuç bırakanlardan değildik .

Nihayet bir gün ev sahibi gelip kendisinin aşağı kata inmesini, bizim de yukarı kata çıkmamızı rica etti. Üst kat bizim oturmakta olduğumuz alt kata nazaran her ne kadar kötü ise de biz yine kabul ettik; çünkü biz yukarı kata çıkarsak alt kata inmiş olan ev sahibine bize yaptıklarının aynını yaparak öcümüzü alacaktık. Alacaktık ama talih kendini gösterdi: Çünkü ev sahibi bizim çıktığımız alt kat yukarıya nisbetle daha iyi olduğundan daha fazla kira ile başka bir kiracı koymuş; kendisi diğer evine gitmişti. Bu hal karşısında ev sahibinden alacağımız öcü yeni gelen kiracıdan alamazdık ya...

MEMURUN HAYALİ

Göze aldım otuz yıl hizmetten bunalmayı,
Sonra tekaüt olup ikramiye almayı;

Hayatımın sonunda bir köşeye çekilip,
Habersizce, felekten bir iki yıl çalmayı...

Lâkin felek şimdiden haber almış olacak,
Bana haram ediyor bir hayale dalmayı:

İkramiye bahsini unutup emrediyor
Bir masanın başında otuz beş yıl kalmayı!

Sebebini sorarsan, tekaüt ücretleri
Vücuda getirmiştir bütçede daralmayı.

Nefesi tükensin ki kahraman göğüslerin,
Yola koysun bütçede yükselip alçalmayı...

Tasarrufun en kesin çaresini buldum ben,
Bir çek yazıp memurun mezarına salmayı!

Cennette bir bankaya bozdurup harceylesin,
Kevserin şarabını içip yesin elmayı!.

Deli Ozan

Bayan — Ah şu Hacı ağalardan çektiklerimiz!..
Hacı ağa — Aman bayan, gözünün yağını yiyem. Fazla çekme, bugünlük bin lira yeter!..

Franko — Fransa boğayı kızdırmakta devam ederse ben tutunamayacağım!..

"KIRMIZI SİYAH„

Yazan: ÇALAPALA

Necdete rastladığım zaman kolundan yakaladım:

— Bir havadis duydum, dedim. Doğru mu?.

Havadis deyince gazetecilerin gözü faltaşı kadar açılır. Necdet de öyle oldu:

— Hangi havadis?. dedi.

— Evleniyormuşsun!.

Boşalan bir zemberek gibi birdenbire gevşedi.

— Ben de gazete havadisi sandım!. dedi. Evet... Kimden duydun?

Öğündüm:

— Yavrum, biz de bugüne bugün gazeteci geçiniyoruz. Bir yerden duyduk işte!.. Anlat bakalım, nasıl oldu bu iş?.

Sokakta idik:

— Hikâye uzun!. dedi. Bir yere oturalım da anlatayım,

Basın birliğine kadar gittik. Birer kahve söyledik. Necdet anlatmağa başladı.

— Efendim, dedi, bu kızı, geçen ilkbaharda bir dostun evinde tanıdım.

— Ne hayırlı dost böyle?.

— Tanımazsın!. Amcamın arkadaşlarından biri... Kadınlı erkekli bir toplantı idi. Amcamın karısı iyi bir kadındır. Benim pısırıklığımı bilir; götürdü, beni genç kızlarla tanıştırdı. "Konuşun, eğlenin, dans edin, dedikodu yapın dedi. Sonra da beni işaret ederek: Gazeteciler dedikoduyu hem sever, hem bilir!.„ diye takıldı.

— İyi demiş!

— Üç kızdılar. Birini daha evvel amcamın evinde görmüştüm. Pek enteresan bir şey değil. Fakat öbür ikisi hakikaten birbirinden güzel!.

— Tipleri?

— İkisi de başka... Biri kısaya yakın orta boylu, esmer, zeytin gözlü, yumuk yüzlü, şeytan bakışlı bir kız. Fındık kurdu gibi bir şey!. Öyle neşeli, öyle kıvrak ki bir anda insanın aklını çeliyor.

— Seninki bu mu?.

— Hayır, öteki! Öteki de uzun boylu, daha ince, beyaz tenli, yeşil gözlü, kızılca saçlı, ağır tavırlı, kendisini daha yüksekten satan bir kız.

— Şanslısındır vesselâm!.

— Saçlarının boyanmış olduğunu sonradan farkettim ama gözlerinin yeşili insana içi görünecek zannını veren yumuşak teninin beyazı da boya değildi ya!.

— Nasıl birini birine tercih ettin bunların?. Ben afallar kalırdım doğrusu!

— Zaten ben de öyle oldum ya!. İlk önce esmerile dansa kalktık.

— Hani şu fındık kurdile!.

— Sorma... Yumuşacık, sokulgan, kedi yavrusu gibi yaramaz ve tatlı...

— Asabımı bozma da hikâyeyi anlat!.

— Tango çalıyordu. Hemen cepheden taarruza geçtim. "Çok hoşuma gidiyorsunuz, dedim. Sizinle ne kadar iyi uyuştuk. Şimdiye kadar hiç kimse ile bu kadar zevkli dans etmemiştim.„

— Ne dedi?

— "İltifat ediyorsunuz! dedi. Bütün gazeteciler sizin gibi midir?. Hep yalan mı söylerler?!.„

— Sen ne cevap verdin?

— "Yalan söylemiyorum, dedim. İnanın ki gayet samimiyim. Zaten size şu andaki duygularımı söylüyorum!„ Sımsıkı göğsüme yaslanmıştı. Öylece dönüyorduk. Omuzlarından aşağı sarkan gümrah saçları iç gıcıklayan tatlı bir koku ile burnumun önünde kımıldanıyor, bıyıklarıma dokunuyordu. "Bakın! dedim. Şimdiden saçlarınızı öpüyorum bile!„

— İçmiş miydiniz?

— Evet. Bira içmiştik. "Sizinle arkadaş olalım! dedim. Bana inanmanızı rica ederim. Göreceksiniz ki samimî bir adamım.„

— Ne dedi?

— Bir şey demedi. Plâk bitmişti. Ayrıldık.

— Öbürü? Yeşil gözlüsü?.

— İkinci dansa onunla kalktık. İnce bir sütun gibi önümde dikilip de elimi beline attığım zaman aklım başımdan gitti. Bir an şöyle on, on beş santim mesafeden göz göze baktım ve dansa başladık.

— Öf, be!.

— "Sizin gözleriniz yeşilmiş! dedim. Halbuki uzaktan belli değildi...„ "Peki uzaktan ne renk görünüyordu?„ dedi. "Kahverengi gibi!„ dedim.

— Sahiden öyle mi?

— Öyle!. "Sizinle çok güzel uyuştuk! dedim. Ne güzel dans ediyorsunuz. Keşke şu plâk hiç bitmese!.„ "Neden?„ diye sordu. "Ayrılmak lâzım gelecek. Öbür arkadaşlarınızla da dans etmek ister. Tekrar sıra size gelinceye kadar çok sabırsızlanacağım.„

— Ne dedi?

— "Mübalâğa ediyorsunuz! dedi. Arkadaşlarım da benim kadar dans ederler.„ Evet ama, dedim, sizde bambaşka bir hal var. Arkadaşlarınız hakkında bu türlü dil kullandığım için beni hoş görünüz. Fakat sizde öyle bir cazibe var ki insanı sarhoş ediyor.„ "Fazla içtiniz galiba?.„ dedi. "Hayır! dedim. Zaten ben ne kadar içersem içeyim, sarhoş olmam. Fakat bir sözle, bir bakışla, bir hareketle, bir koku ile, bir renkle kendimden geçtiğim çoktur. Meselâ şimdi sizin gözlerinizin yeşiline dalarak sarhoş olabilirim. Baksanıza bana biraz. Niçin gözlerinizi kaçırıyorsunuz benden?.„

— Bakmıyor muydu?

— Bir kere baktı, döndü. "Siz her gördüğünüz kıza hemen kompliman mı yaparsınız?. dedi. Demin de arkadaşıma flört etmişsiniz. Bakıyorum, ayni sözlere onda başladınız, bende devam ediyorsunuz!„

— Vayyyy!..

— Hiç bozuntuya vermedim. "Ne yaparsınız, dedim, gazetecilik! Terfika halinde ilânı aşk!.. Dış görünüşile böyle!.. Fakat ben arkadaşınıza size söylediğim gibi içten itiraflarda bulunmadım ki!. Zannederim bu işe biraz hüsnü kuruntu karışmış!.„

— Ne zaman birbirlerine yetiştirmişler yahu?!.

— Sorma!. Kaşla göz arasında!.

— Sonra?

— O gün bir kaç defa daha dans ettik. Fakat aç gözlülük edip de ikisini de elden kaçırdım diye fena halde canım sıkıldı. İkisine de ayrı ayrı randevu verdim. Fakat hiç biri gelmedi.

— Toyluk etmişsin!.

— Oldu bir kere!.. Nihayet bir tesadüf... İki ay kadar sonra bir gün, yeşil gözlü ile sokakta karşılaştık.

— Hemen yapışsaydın!

— Bırakır mıyım hiç?!.. Yavaş yavaş gönlünü kazandım. Bir kaç kere buluştuk. Çok iyi bir kız... İyi de bir ailesi var.

— Demek evleniyorsunuz?!.

— Kısmet böyle imiş. Zaten biliyorsun; bekârlıktan usanmıştım artık. Siz de dostluk edip bana bir kız bulmadınız. Nihayet kendi göbeğimizi kendimiz kestik işte!

— Hayırlısı olsun Necdetciğim!.

— Teşekkür ederim!.

* * *

Aradan bir buçuk ay kadar bir zaman geçti. Necdetten bir davetiye aldım. Bir nikâh davetiyesi...

Gittim. Bir de ne göreyim? Ortada anlattığı şekilde bir gelin hanım yok!.

— Necdet!. dedim. Hani nişanlın?

— İşte!.

Diye beni elimden tutup götürdü, tanıştırdı. Kısaya yakın orta boylu, esmer, zeytin gözlü, yumuk yüzlü, şeytan bakışlı, fındık kurdu gibi bir kız!..

Ağzım açık kaldı.

Necdet şaşkınlığımın sebebini anlamış olacak ki bir pot kırmayım diye çabucak beni kızcağızın yanından uzaklaştırdı.

— Ulan Necdet! dedim. Hani yeşil gözlü, kızıl saçlı, uzun boylu kız?!. Sonunda birincisine mi karar verdin yoksa?!.

O sırada evlendirme memuru gelmiş, koltuğuna oturmuştu.

Necdet:

— Sonra anlatırım!. deyip nişanlısının yanına koştu.

Tabiî bir daha sormadım. Anlamıyacak ne vardı?. Erkekler sarışınları sever, esmerlerle evlenirlermiş.

Çalapala

O KADAR DA TUTAR MI?

Yeni zenginler büyük bir apartıman yaptırmışlardı. Ahbaplarına gezdirdiler. Herkes çok beğendi. Yalnız banyo dairelerini kusurlu buldular:

— A kardeş!. dediler. Artık kurnalı hamam kaldı mı?. Niçin her daireye birer banyo küveti koydurmadınız?.

Bayan alaylı bir gülüşle cevap verdi:

— Bir değil, beş tane banyo koyduk. Bizim bayı deniz tutar da onun için küvetten vaz geçtik!.

KEMAL SALİH SEL

Fatsada B. C. :

"1. Ben bir nobran kızım. Sevimli olmak için ne yapmalıyım?

2. 16 yaşındayım, boyum 1.55, kilom 51... Kaç kilo artmaya ihtiyacım var?,,

CEVAP :

1. Nobran olmak sevimliliğe mâni değil ki... Baharatın da kendine mahsus bir lezzeti vardır.

2. O yaşta kaç kilo olsa çekilir... O meseleyi on sene, yirmi sene sonra düşünmeli!

★

Bursada F. A. :

"Zekisin, şirinsin velhasıl hocam; Beni kıskandı da bıraktı kocam... İstersen gönlümü sana açayım, Çoluğu, çocuğu atıp kaçayım!,,

CEVAP :

Sen edersen çoluğa çocuğa böyle veda
Ben de seni ederim bu aşk uğrunda feda!

★

Gerzede M. K. :

"Küçüktenberi elimde olmayarak, her şeye sinirleniyorum... Sebebi?,,

CEVAP :

Muayene etmeden tedavi edemeyiz!

★

Sinopta Ç. N. :

"Saçlarım çok dökülüyor... Vâkıa kadınların cascavlak kaldığı vaki değil amma ya bu felâket benim başıma gelirse?,,

CEVAP :

O hale gelmeden evvel bir helâl süt emmişle anlaşsanız iyi olur. Başınız cascavlak olunca kendisine: "Senin yüzünden bu hale geldi!,, demek fırsatını elde edersiniz.

★

Salihlide H. K. Ü. ve İ. F. :

1. Burada iki yangın, kendiliklerinden sönünceye kadar devam etti. Müdahale edilmemesinin sebebi nedir?

2. Unkapanı yangınında itfaiye denizi tüketmiş... Doğru mu?,,

CEVAP :

Nasıl olsa, iş olacağına varıyor... Ne diye boş yere ateşle oynasınlar?

2. Denizi tüketti amma ne fayda... Rüzgârı tüketemedi!.

★

Bursada F. O. :

"1. Farkında mısınız?

2. Nerede?

3. Ne zaman?

4. Oldu mu şimdi?,,

CEVAP :

1. Farkındayım: Ya bilmece soruyorsunuz, yahut yeni bir şiir sunuyorsunuz!

2. Hiç bir yerde.

3. Hiç bir zaman...

4. Size sormalı!

Akıl Hocası

KULLANILMIŞ!.

Babaları muharrirdir. Her gün öğleye kadar evde oturur, yazı yazar. İki oğulları var. Haşarı mı haşarı. Okul zamanı neyse amma yazın felâket!. Onlar evde iken adamcağızın bir satır yazmasına imkân yok. Bereket versin bahçe geniş, onları oyalayacak bir de havuz var.

Bir gün baba bütün dolaplarını alt üst etti. Bir yaprak kurutma kâğıdı bulamadı. Halbuki evde deste deste kurutma kâğıdı olacaktı. Karısını çağırdı.

— Görmedim! dedi.

Çocukları çağırdı. Büyüğü inkâr, küçüğü itiraf etti:

— Biz kullandık!.. Havuzu kurutacaktık amma yetmedi baba!.

TAM LÂZIM OLAN YER

Damat beyden bahsediyorlardı:

— Çok müteşebbis gençtir doğrusu!.. Altı ayın içinde mükemmel bir kadın berberi oldu.

— Evet, çok güzel firize yapıyormuş. Lâkin bizim memlekette adım başında bir berber dükkânı var. Para etmez ki!.

Kaynana altta kalır mı?.

— Zaten o da burada çalışmayacak ki!.. dedi. Ecnebi memleketlere gidecek.

— Nereye gidiyor?.

— Habeşistana!..

SARI CÜZDANLAR

Gazinoda üç arkadaş oturmuş gazete okuyor, arada sırada konuşuyorlardı. Biri elindeki gazeteyi masanın üstüne bıraktı. Gözlüğünü çıkardı:

— Karaborsacıların ellindeki nüfus tezkereleri alınacak, yerine sarı renkli nüfus tezkeresi verilecekmiş! dedi.

Öbürü osrdu:

— Acaba üstüne ne yazılacak?

— Hiç!.

Üçüncüsü söze karıştı:

— Karaborsacılar kendileri yazar.

Ne yazar?

— Elkâsibi habibullah!.

OLUR A...

Bay, öğle yemeğini erken yediği, akşam da eve çok geç dönebildiği için fazla acıkmıştı. Bir dev iştahı ile sofraya oturdu. Çorbayı içti. Ondan sonra gelen yemekten de bir kaç çatal aldı. Fakat birdenbire tepesi attı, çatalı elinden bırakarak karısına bağırdı:

— Yine yemeğin içinden saçın çıktı Nebahet!. Nedir bu dikkatsizliğin canım?!.

Bayan özür diledi:

— Bir yandan çocuklar, bir yandan iş!.. Ne yaptığımı biliyor muyum ben?!. Kuzum bakıver, firketem kayıp. Sakın o da beraber olmasın!.

SEBEP!

Üstat Yahya Kemali Yakacığa davet etmişlerdi. Kendisini istasyonda karşıladılar. Bir fayton bekliyordu.

— Binelim!.

Dediler. Koca şair başını salladı :

— Olmaz!. Otomobille gidelim.

— Niçin üstat?. Araba daha keyiflidir. Yavaş yavaş, tıkır tıkır gideriz.

— Ben atlı arabaya binemem!

— Neden efendim?.

— Binemem.

— Korkuyor musunuz?.

— Hayır.

— Peki, niçin?

— Hayvanları koruma cemiyetine yazıldım da ondan!.

BU NE BİÇİM YEMİN?

Mahallenin yosması, epeyce zamandır kaytan bıyıklı bir delikanlı ile dolaşıp duruyordu. Emekli öğretmen, kızın karnının da fazlaca kabardığını farketti. Bir gün yolda karşılaşınca, komşuluk ve eski öğretmenlik hakkını kullanıp sordu:

— Kız Ayşe, seni sık sık bir adamla dolaşırken görüyorum. Sakın şeytana uyup bir kabahat işleme!

Ayşe başını önüne eğip cevap verdi:

— Vallahi aramızda bir şey yok!. Kardeş kardeş geziyoruz..

— Haydi, haydi! Doğru söyle.

Ayşe boş bulundu. Elile karnını işaret ederek reddetti:

— Çocuğumun üzerine yemin ederim ki!..

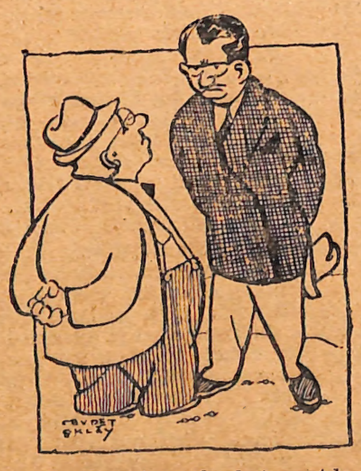

— Kasaplara boykot yaptıkları için dükkânı kapadım.

— Şimdi ne yapacaksın?

— Tavukçu dükkânı açacağım. Kimsenin piliçlere boykot yapmak aklına gelmez.

İstanbul Cumhuriyet Halk Partisi Başkanı: A. Tiridoğlu

ŞU DÜĞMEYE BASINCA...

Yazıhaneye bir adam geldi. Bir büyük şirket Amerikadan yeni gelecek elektrik malzemesini satmak için şimdiden müşteri arıyordu. Kataloğları açtı.

— Bayım, dedi. Bu, otomatik yemek pişirme makinası. Şu düğmeye basınca patates ayıklanıyor. Şu düğmeye basınca doğranıyor. Şu düğmeye basınca yıkanıyor. Şuna basınca da pişiyor. Tam beş dakikada bir tencere yemek!

— Hayret!

— Şu da otomatik süpürge.... Şurasındaki düğmeye basınca kendi kendine odayı dolaşıp her tarafı süpürüyor. Şu...

— Haydi bayım, haydi! Bunlar bize yaramaz.

— Neden efendim?

— Kadın sabahleyin bütün düğmelere bassın. Sonra soluğu sokakta alıp akşama kadar vitrin vitrin, mağaza mağaza dolaşmaktan başka iş mi bulamasın?.

UĞUR VE UĞURSUZLUK!

Adam dükkânını kiraya veriyordu. Müşteri çok beğendi. Aylıkta uyuştular. Fakat tam konturat yazılırken müşteri vazgeçti. Dükkân sahibi şaşırdı:

— Neden vazgeçiyorsun dostum?.. Hani çok beğendindi?

— Evet ama dükkânın numarasına dikkat etmemiştim.

— Dikkat edince ne oldu?

— On üç numara!

— Siz de mi 13 ün uğursuzluğuna inanıyorsunuz?

— Evet.

Mal sahibi düşündü. Sonra:

— Peki, dedi, at nalının uğur getirdiğine de inanır mısınız?

— Hem de pek çok!. Denemişimdir.

— Öyle ise kolay! Numara levhasının üstüne kocaman bir at nalı çakarız. Onun uğursuzluğunu önler!.

Müşterinin yüzü güldü:

— Şimdi kabul!.

Acaip bir aile...

KOMİK ROMAN

— 21 —

Yazan: Ta. Ka.

Cemal aynaya bakarak manasız şeyler düşünüyordu: "Berberler de müşterinin karşısına bu aynaları neden koyarlar? Boğazımıza beyaz örtü sarılınca kendimizi mutlaka beğeniriz. Berber dükkânının aynasında herkes kendisini beğenir, güzel bulur. Olduğundan fazla güzel. Tıraştan sonra dışarıda atılan ilk bir kaç adımda kendisini güzel saymaktan gelen nefis itimadını hareket halinde görmek mümkündür.,,

Saçının kesilmesi bitmiş, şampuvanla yıkanıp tarandıktan sonra beyaz bir örtü ile sımsıkı bağlanmıştı ki İhsan içeri girdi.

Cemal evvelâ, hiç bir gayri tabiilik farketmedi. Düşüncesine tatlı tatlı devam etti: "Yüzümüz sabunlanırken üzerimize bu rahavet neden çöker? Fırçanın masajından... Bir de yüzümüzden bıkıyoruz galiba! Doğrudur. Karı koca da birbirlerine çok baktıklarından bıkkınlık duyarlar. Bunu yadırgayıp da sinirlenecek-lerine dostça, kardeşçe sevişmeğe alışsalar... Doymaların en tıka basası şüphesiz göz doyması...,, Böyle düşünerek Cemal gözlerini kapadı.

Sıcak kompresle sıçradı. Yağsız krem... Pudra... Baştaki sargının alınması... İşte nişan merasiminde gözleri rahatsız etmiyecek güzelce bir delikanlı.

Cemal, berberlerin âdetini taklit ederek kalktığı koltuğun müşamba minderini çevirip İhsana:

— Buyurun beyim! dedi.

— Ben tıraş olmayacağım...

— Hayrola!

İhsanın suratına ilk defa dikkat etti. Yüzünün her zamanki sarılığı bir tuhaf olmuş, yeşile çalmağa başlamıştı. Avurtları kederle daha derinleşmiş, gözleri bir çeşit dalgınlaşmıştı.

— Tıraş olsana... Delirdin mi?

— İstemez.

Cemal ayağını yere vurdu:

— Tıraş... Haydi tıraş...

— Yok kardeşim... Üstüme varma... Benim ciğerim yanıyor.

Yahu! Oğlan neredeyse ağlayacak! Buna ne oldu? Evdeki rakıyı bir çekişte içti de...

— Sarhoş musun!.. Güneş mi çarptı? Dur bakalım... Aman birader, yoksa evi yerinde bulamadın mı?

— Şaka beyhudedir. Demek ki benim nişana gitmem mukadder değilmiş. Takdiri ilâhî böyle münasip...

— Saçmalıyorsun... Benimle alay ediyorsun... Mukadder değilmiş ne demek?

— Şu demek ki... Başıma, benim, felâket geldi. Ben bu başla artık adam içine çıkamam.. Ben... Sorma... Tamam, üç ay adam içine çıkamam...

— Söyliyecek misin?

— Söylenecek gibi değil kardeş... Nah, işte bak...

Şapkasını, ölüme atlar gibi, kahramanca çıkardı. Aman yarabbi! İhsanın tam alnına rastlayan saçları, şöyle dört parmak boyunda dimdik duruyordu. Koca bir tutam saçı oradan kesip almışlardı.

— Bu ne hal!. Sen bugünü unuttun mu? Saçını kime yoldurdun?

Dilsiz berber, kalfası, sıra bekliyen iki müşteri merakla yaklaştılar. Yeni doğmuş köpek yavruları seyreder gibi İhsanın başını evirip çevirdiler.

Sanki alnına kirpi derisinden bir parça yapıştırılmıştı.

Herkes gülmeğe başladı. Cemal yavaşca, teselli verr gibi:

— Ne haltettin?. diye sordu.

— Hüsnü niyet... Aptallık daha doğrusu... Ben, esmer - güzel - taze... Ben eşeğin biriyim. Sen demin haklıydın. Ben sıpayım... Hem de marsuvan sıpası...

— Karşımda övünme... Anlat bakalım...

— Dün akşam karar vermiştim. Ne aptalım! Hatırlayınca ne kadar sevindiğimi, aklımı ne kadar beğendiğimi sana tarif edemem. Benim saçlarım, bilirsin, hem düzdür, hem serttir. "Nişana giderken şunları biraz adama benzeteyim.,, dedim.

— Sen bu hale "adama benzetmek,, mi diyorsun? Maskara olmuşsun.

— Hayır... Dinlesene... maşalayacaktım.

— Ne dedin?

— Maşa var ya... Maşa...

— Var.

— Kıvırcık olsun diye maşalayacaktım. Bizim kızın maşasını eve gider gitmez ateşe koydum. İyice kızdırdım. Saçlar dalgalanacak... Hani usulü öyle... Kız öyle yapıyor. Ben bilir miyim? Bir tutturdum. Tutamile maşaya, mazallah, yapıştı kaldı.

Cemal, dilsize "Ne yapacaksın?,, manasına baktı. Herif, bereket versin, zanaatının ehli! "Kolay,, diye cevap verdi.

İhsanı âdeta zorla koltuğa oturttular. Saçlarının imlâya geleceğinden büsbütün ümidi kesilmişti. Dilsiz berber, konsolun üzerine, dünya yüzünde ne çeşit yağ, su, sabun, hattâ zamk varsa yerleştirdi. Enseyi ve kulak artlarını acele topladıktan sonra hazırladığı ilâçlarla (!) âsi kâkülü beriye aldı. Köpürttü, oğaladı, sıvazladı, taradı, bastırdı. İlâcı değiştirip bu hareketleri tekrarladı. Ancak on altı yaşla yirmi yaş arasında sürünmeği insan oğlunun göze alabildiği briyantin yağlarından sarısını, morunu, pembesini hiç acımadan, hasislik etmeden çaldı. Sıra, iki taraftan saplı, yuvarlak fırçaya gelince İhsanın esmer - güzel - tazeyi ne kadar çok sevdiği hemen meydana çıktı. Bu işkenceye "Yeter, bırak!,, diye bağırmadan böyle tahammül edebilmek için adamın yüreğinde mübalâğasız bir ton sevda olmalıydı.

Dilsiz berber, yuvarlak fırçayı var kuvvetile bastırırken Cemal, boynu içeri kaçıverecek de, İhsan büsbütün tashih edilmez, düzeltilmez bir hale gelecek diye korkuyor, bir taraftan da bu kadar inatçı bir kâkülün, nişan merasimi şerefine de, esmer - güzel - tazenin aşkına da zerre kadar kulak asmayacağına gizlice bahse giriyordu.

Fakat meslek aşkı ile kadın aşkı nihayet biçare saçlara galip geldi. Kâkül teslim oldu. Diğer arkadaşlarının hizasına geçti. Saç bağı bu sefer bir başka itina ile bağlandı. Sakal traşı da bitip sargı alınınca, İhsanın istediğinden âlâ, tek dalgadan ibaret son moda bir ondülâsyon ortaya çıktı. Saçlar birbirine öyle kaynamışlardı ki şampuvan ve briyantin yerine asfalt kullanılmış olsaydı, bu sıcak haziran gününde ancak bu kadar tutabilirdi.

Cemal, dilsiz berberi tebrik etti. Gayretine mükâfat olarak beher tıraşa otuz kuruş verdiler. Arsız arsız esniyerek ceketlerini fırçalamağa kalkan çırağa da beşer kuruş bahşiş...

İhsan, şapkasını başına dikkatle kondurdu. Boynunu çevirmeğe değil, yüksek sesle konuşmağa cesaret edemeden Cemalin yanı sıra süklüm püklüm yürüdü.

Cemal, rakının üzerine yüklenen öfke ve heyecanla bir tuhaf olmuştu. Omuzuna iki gözü de demir dolu bir heybe almış gibi her adımda biraz daha yoruluyor, yanı üzerine yatıvermek ve dünyadaki bütün nişan merasimlerine - ileride kendi başına gelecek olan da dahil - "yuf,, çekerek asırlarca uyumak isteği duyuyordu.

Maksudu evde bulacaklarına yüzde yüz emin olarak kapıyı çaldılar. İhsanın kız kardeşi açtı ve bir şey sormalarına meydan vermeden konuştu:

— Cemal ağabey! Seni aradılar.

— Kim?

— Bilmem. Bir oğlan.

— Ne istiyormuş?

— "Hani neredeler?,, dedi... "Davetliler sökün etti. Ayıp oluyor.,, dedi.

— Sen ne cevap verdin?

— Tıraşa gittiler, dedim.

— İyi demişsin. Maksut ağabeyin yukarıda mı?

— Yukarıda kimse yok.

İhsan ihtiyaten şapkasını çıkarmadı. Bir heykel gibi oturdu. Cemal, uzandığı sedirde bir müddet "Bana ne oldu da ben bilemem!,, türküsünü söyledi. Sonra "Yetiş ey gamze yetiş imdada,, şarkısını çağırdı. Yavaş yavaş uykuya râmoluyordu ki kapı çalındı. Sıçradılar.

Bu sefer düğün evinden bir kız çocuğu koşturmuşlar. Ciyak ciyak bağırıyor:

— Cemal ağabey... Cemal beyağabey...

— Buyur yavrum.

— Sizi bekliyoruz. Keramet amcam kızıyor.

— Geliyoruz. Hazırlanıyoruz. Tıraş oluyoruz. Selâm söyle. Meraklanmasın. Vallaha, billâha geleceğiz...

Kız, köşeyi dönünceye kadar Cemal arkasından baktı. Sonra İhsanın aklını başından alan bir öfke ile kükredi:

— Bıktım sizden... Allah belânızı versin... Yahu! Biz yaşıyor muyuz, yoksa aylardanberi Naşidin tiyatrosunda tulûatçılık mı yapıyoruz? Orada bile perde iner, düğün, yarın akşama bırakılır. Daha güzeli, herkes, hiç olmazsa hangi role çıkacağını bilir. Şimdi ben ne haltedeyim? Oğlan yüzükleri halasına bıraktı. Erenköylerde sürünüyor. "Şimdilik bendeniz damat vekiliyim. Haydi merasim başlasın!,, mı diyeceğiz? Bak İhsan, ben usandım. Canımdan bıktım. Allah evvelâ senin belânı versin!

— Birader bana ne demeğe kız,yorsun? Benim ne günahım var? Hem ben kederliyim. Üstüme varmak cebinlik, zebunküşlük oluyor.

— Ne olursa olsun, sana da kızıyorum. Ben kendime de kızıyorum. Bu Maksut namerdi ne biçim adam? Biz budala mıyız? Şuna bak, insan hiç değilse "Estağfurullah,, der.

— Estağfurullah...

— Teşekkür ederim. Ne diyordum. Evet... Bu bizim Maksutta sevmek kabiliyeti yok. Herif bizimle eğleniyor. Sevmek bir parça da sinir meselesidir. Bu bizim serseri bir çuval ölü et! Orada vaz geçirmeliler ki gülmekten çatlamalıyım. (Sana biz daha iyisini alırız.) derlerse, vallaha, cayar.

— Zannetmem. Berceste için ölüyor. Kendin de pek âlâ biliyorsun.

— Ben artık hiç bir şey bilmiyorum. Bir aile yediden yetmişe kadar bunak olur mu birader? Nişan yüzüğünü davetiye yerine rehin alan hala hanım nasıl bir mahlûktur, bil bakalım?

— Ne bileyim kardeşim.

— Sen ne bilirsin kuzum? Saçlarını maşalamasını mı? Gözümün önüne geliyor. Büyük hala fıçı kadar şişmandır. Şurasında kocaman bir et beni, üstünde tıraş fırçası gibi kıllar.

— Arkası var —

KÜTÜPHANENİZİN EN KIYMETLİ BİR ESERİ OLACAKTIR.

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

TÜRK MEŞHURLARI

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Her ayın birinde 32 sayfalık bir fasikül neşredilmek suretile 12 fasikülde tamamlanacak olan bu eseri ihmal etmeden toplayınız, ve eksik fasiküllerinizi bayiinizden tedarik ediniz. İlerde kütüphanenizin en kıymetli eseri olacaktır. Her fasikülün fiatı 50 kuruş

(Türk Meşhurları) Ansiklopedisinin cilt kapakları piyasaya çıktı. Türk istilinde nefis bir şekilde süslenmiş olan bu cilt kapaklarını bütün bayilerimizden veyahut Yedigün idarehanesinden tedarik edebilirsiniz.

Fiatı 2 liradır.

HÜKÜMDARLAR

YEDİGÜN NEŞRİYATI

125 kuruş.

Yaşamakta olan dünya krallarının hususi hayatları, saraylarının iç yüzü, entirikalarla dolu olan maceraları üstat Hüseyin Cahit tarafından tercüme edilmiştir. Bu eser iki ciltten ibarettir. Her cilt sekiz kralın hususi hayatına tahsis edilmiştir. Her hangi bir romandan daha cazip ve eğlencelidir.

Büyük

KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

Napoleon un Düşünceleri

YEDİGÜN NEŞRİYATI

75 kuruş.

Hitler ve Mussolinin ortadan kalkmalarile birinci plâna çıkan bu meşhur diktatörün vecizelerini ve güzel sözlerini ve meşhur vasiyetnamesini üstat Reşat Nurinin kaleminden okuyacaksınız. Bu günün politikasını anlamak istiyenler dünün en meşhur diktatörü olan Napolyonun düşüncelerini okumalıdır

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

Yeni Çıktı

75 KURUŞ

PUDRALAR MODASINDA

Yeni ve fevkalâde bir TEBEDDÜL

Mübalâğalı gayri tabiî "Makyaj,, kalmadı

Cilde sürülecek gayri mer'i yeni bir pudra, tabiî bir güzellik verir.

Parisin şık kadınları, yeni bir moda icat etmişlerdir. Bütün gün sabit duran ve hiç parlaklık izi bırakmayan, bir gül teni veren yeni bir pudra bulmuşlardır.

Bunun sırrı: İpekli elekten üç defa geçirilmiş en saf ve en ince pudrayı iki defa krema köpüğü ile karıştırılması usulü ile izah edilebilir. Fransız kimyagerlerinin senelerce araştırmaları neticesinde elde edilen bu usul, Tokalon müessesesinin inhisarı altındadır. Bu yeni Tokalon pudrası, artık parlak burunlara ve yağlı ciltlere ebediyen son vermiştir. Cildinize, sekiz saat zarfında "Mat,, duran nefis ve güzel bir renk verir. Rüzgârda ve yağmurda ve hattâ terlemede cildinizi parlak göstermez. "Fini Mat,, Tokalon pudrasını kullanırsanız simanıza bir gül yaprağının tazeliğini ve güzelliğini bahşeder, sevimliliğinizi ve cazibenizi bir kat daha arttırırsınız. On muhtelif ve yeni cazip renkte olan Tokalon pudrasından birini intihap ediniz.

TURAL KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı

ZEKİ CAN ÇİL İLACI

Terkibinde bulunan maddeler sayesinde cildin erken buruşmasına mâni olur, derideki sivilceleri tedavi ve izale ederek beyazlık ve taravet temin eder.

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu - No. 104

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 375 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

Karikatür

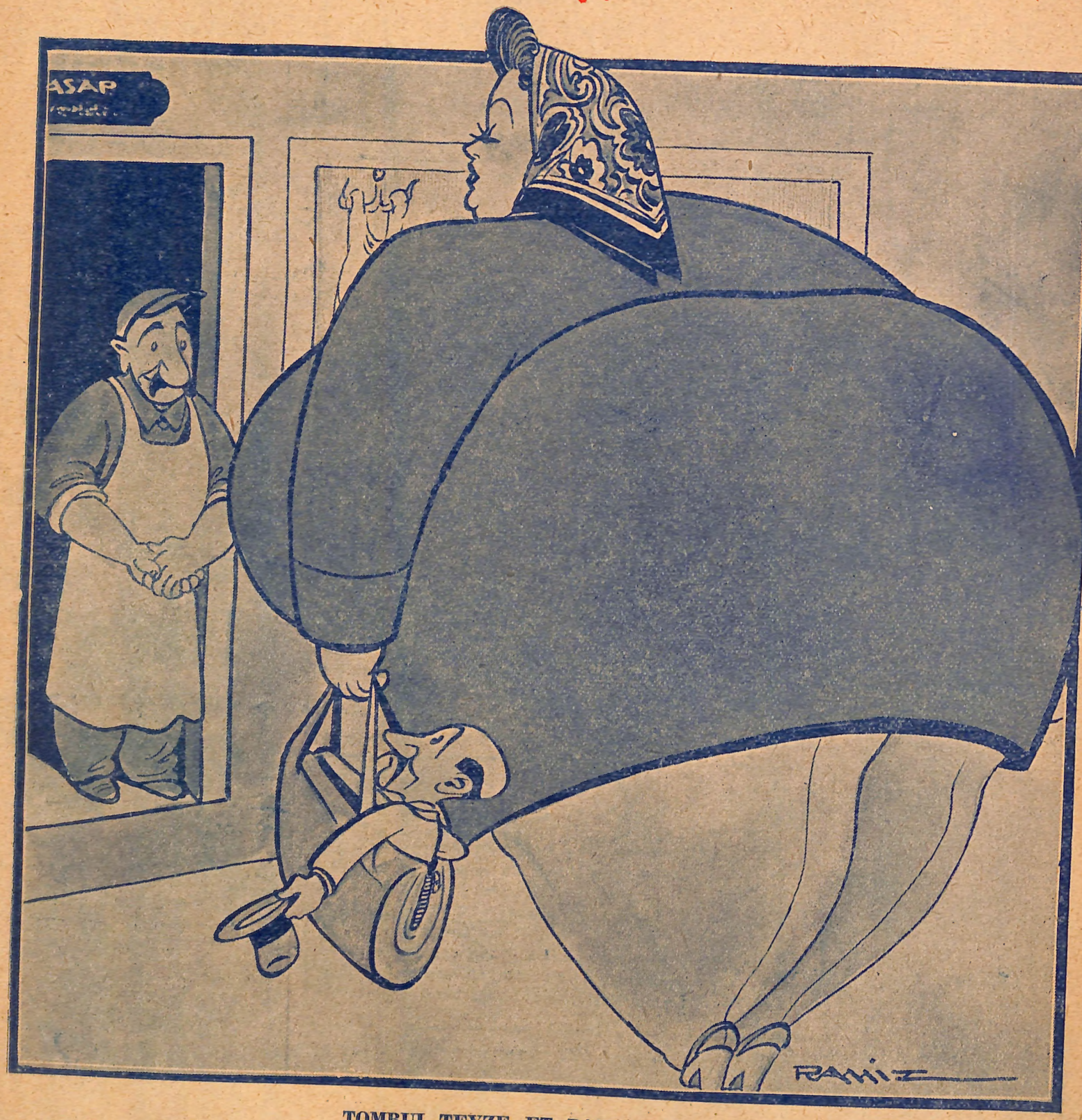

TOMBUL TEYZE ET PAHALILIĞINDA :

Kasap — Bayan, sormak ayıp olmasın... Bu körpe kuzuyu kaça aldın?!.

T.T. POSTASI

Siirt: H. Değer ve B. Arıkan.

S. — Sıskadayı gözlük taktığına göre miyop mu, hipermetrop mu?

Kısmetimize, öküz arabasına benzer bir sinema tesisatı ile elektrik motörü düştü, kurtulmanın çaresi nedir?

C — Ne odur, ne de budur. Karısını herkesten büyük görmek için takar.

Böyle öküz arabalık ağır sualler benim inceliğime uymuyor. Akıl Hocasına müracaat edin...

Erenköy: Nermin Erenler.

S — İlk mektep talebesiyim. Oğlunuza talibim. Onunla nişanlanmak arzusundayım. Bilmem kabul eder misiniz?

C — Oğlum büyüdü. Artık bebek oynamıyor. Bizi affedin!

Ankara: N. Salâhattin.

S — Bizim memlekette bir tabir vardır: Oğlan babaya, kız anaya çeker derler. Karikatürde resminizi görüyorum; oğlunuz size, kızınız ise babasına benziyor. Acaba bu ayrılık nedendir?

C — Çocuklar sizin memleketin tabirlerini öğrenmeden doğdukları için böyle bir ayrılık oldu. Kusura bakmayın!